

Tối Chung Lưu Phóng

Chương 51 : Chương 48

Editor: Xám

Bữa cơm tối hôm đó đột nhiên xuất hiện thêm không ít người, khiến Hàn Đan luống cuống tay chân một hồi. Ngoài thực khách Tiểu Hoàn và Kỷ Vân Dục đã xác định vị trí, Lạc Tiêu thỉnh thoảng ăn chực, còn có họa sĩ Diệp Kiều buổi chiều vừa mới gặp, cùng với một vị khách mới vô cùng quen mắt.

"Cô quên rồi sao, chúng ta đã từng gặp mặt." Người đàn ông tóc ngắn màu nâu, trên tai trái có ánh sáng bạc sắc bén đứng ở ngoài cửa mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng nanh.

"A..... Anh là người lái xe lao lên lối đi bộ vào tối hôm đó....." Cuối cùng cô đã nhớ ra.

"Tôi tên là Vệ Nam." Anh đưa một bó hoa tới tay cô: "Đến ăn chực."

"..... Mời vào." Cái này gọi là rận nhiều không sợ ngứa, Hàn Đan nhìn bốn lớn một nhỏ hoặc đứng hoặc ngồi trong phòng khách nhỏ hẹp, đành phải gờ muôi xào lên vùi đầu khổ sở làm việc..

Vào lúc này Đường Bá Hổ mặt đầy u buồn nằm sấp trên cửa sổ phòng bếp nhìn cô nấu cơm, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo hung hãn điều võ dương oai thường ngày. Không biết vì sao, Đường Bá Hổ còn sợ Kỷ Vân Dục hơn sợ Tiểu Hoàn, hễ là anh xuất hiện, con mèo tinh đó sẽ chủ động tránh đến nơi khá xa. Hàn Đan phân tích có lẽ người đàn ông đó là yêu quái, đầy sức uy hiếp với loài thú nhỏ như Đường Bá Hổ.

Lần này bốn tên yêu quái xuất hiện liền một mạch Cô đặt cái bát đựng sữa bò trước mặt mèo tinh để bày tỏ an ủi.

Cầm tiền của người ta, phải trung thành với người ta.

Hàn Đan ở trong phòng bếp múa dao cầm muối, bện đến mức nhảy lên nhảy xuống. Tiểu Hoàn lại ôm máy chơi game Nintendo mà Lạc Tiêu tặng nó cầm đầu vào chơi, mà bốn tên yêu quái khí thế mạnh mẽ hoặc đứng hoặc ngồi tùy ý tán gẫu.

Diệp Kiều (ánh mắt sáng lên): "Đúng rồi, lần trước nói trong khu chung cư này có người đánh nhau với cậu, về sau thế nào?"

Kỷ Vân Dục (không nhìn được): "Hỏi Vệ Nam."

Vệ Nam (nhìn Tiểu Hoàn một cái): "Có trẻ con ở đây, cậu khẳng định muốn nghe quá trình?"

Diệp Kiều: "Thôi..... Nói kết quả đi, xử lý đôi nam nữ khơi mào rắc rối đó như thế nào?"

Vệ Nam (suy nghĩ một chút): "À, tình cờ gã đàn ông đó là em trai của thuộc hạ A Thành, vừa hay nhân cơ hội chỉnh đốn sự vụ trong băng một chút. Kết quả ấy mà, chuyện xưa trong sách nói thế nào ấy nhỉ, có cuộc sống hạnh phúc ở nơi khác rồi."

Diệp Kiều (kinh ngạc): "Đây là cố tình nói ngược hay là....."

Vệ Nam (nhếch môi, một tia sáng lạnh xẹt qua trong mắt): "Đương

nhiên là nói thật, người dân lương thiện giống như tôi, sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như thế được."

Lạc Tiêu (cười): "Có đôi khi, còn sống mới đáng thương."

Trong phòng bếp, khoai tây đã rửa xong lăn trên mặt đất.

Vệ Nam: "Bức tranh chì 3D hình heo trên xe cậu vẽ lúc nào vậy?"

Diệp Kiều (cau mày): "À, lần trước có một người phụ nữ nhờ người đưa không ít tiền, bảo tôi vẽ cho cô ta bức tranh khỏa thân."

Lạc Tiêu (nhíu mày): "Hiếm khi có người yêu thương nhưng nhớ, cậu lại đối xử với người ta cay nghiệt như vậy."

Diệp Kiều (trợn trắng mắt): "Tôi không vẽ cô ta thành bé cưng lớp xe Michenlin* đã tính là tốt rồi."

*bé cưng lớp xe Michenlin: chỉ những em bé mập mập quá độ.

Trong phòng bếp, nước trong nồi đã tăng thêm.

Tiểu Hoàn (mặt như dưa đám): "5555 lại không đánh trúng."

Kỷ Vân Dục (ngẩng đầu nhìn nó một cái): "Bảo chú một tai xỏ khuyên kia làm mẫu cho con."

Vệ Nam dùng mô hình súng bắn liên tục N phát súng với màn hình TV, N

con vịt trời rơi xuống đất.

Tiểu Hoành (sùng bái): "Thật lợi hại!"

Vệ Nam (hài lòng): "Vớ chút lòng thành này, lần sau chú đưa con đi chơi súng thật!"

Trong phòng bếp, người nào đó không cẩn thận đập vỡ mất mấy quả trứng gà.

Vệ Nam (nhìn trái nhìn phải): "Căn nhà này thật nhỏ, người nào đó lại ở quen được?"

Lạc Tiêu (cười): "Người nào đó ở đối diện, ngoài toilet ra chỉ đặt một chiếc giường, còn cho người sửa phòng bếp ban đầu thành tủ quần áo rồi."

Diệp Kiều, Vệ Nam (kinh hãi, cùng lúc nói ra): "Cậu ta không ở căn này sao?"

Kỷ Vân Dục ngẩng đầu nhìn cô một cái, vô cùng thản nhiên thốt ra một câu: "Tạm thời thì không."

Trong phòng bếp, tay người nào đó bỏ muối vào trong nồi đã run lên.

Hàn Đan chia canh trứng cà chua thành sáu phần, vừa vặn mỗi người một bát. Đang định ngồi xuống, lại phát hiện chỉ có bên cạnh Kỷ Vân Dục còn chỗ trống. Tiểu Hoành kéo cô ngồi xuống, nhưng mấy người cũng rất tùy ý, vừa ăn vừa nói chuyện.

Kỷ Vân Dục húp một ngụm canh, lông mày cau lại.

Hàn Đan nén cười, vừa rồi đã bỏ không ít muối vào trong bát của anh, nhìn thấy anh bị mặn, trong lòng vui sướng không nói nên lời.

"Sao thế?" Lạc Tiêu thấy anh chợt im lặng, hỏi.

"Không sao." Anh nhìn cô một cái, cong môi mỉm cười: "Tiểu Hoàn thích canh cà chua chứ?"

"Ừ." Đứa nhỏ này không kén ăn, hơn nữa thích uống canh, cho nên ngày nào Hàn Đan cũng nấu.

"Bát này của chú cho con." Dứt lời lập tức đẩy tới trước.

Hàn Đan căng thẳng, cũng vội vàng đẩy bát của mình qua: "Tiểu Hoàn ngoan, bát này của dì cho con, trả lại cho chú."

Mấy tên yêu nghiệt khác trên bàn đều rất hứng thú ngược mắt nhìn bọn họ. Lạc Tiêu híp đôi mắt đào hoa kề vào bên tai thẳng nhóc trắng mập nói nhỏ gì đó, chỉ thấy Tiểu Hoàn rất khảng khái chuyển bát của Kỷ Vân Dục đến trước mặt Hàn Đan: "Chú Lạc nói quà tặng rồi không thể lấy lại, vậy con tặng bát của chú Kỷ cho dì Đan Đan là được rồi."

Giọng nói của Kỷ Vân Dục mang theo ý cười bay tới: "Uống nhiều một chút, em gầy đi rồi."

Hàn Đan nhìn bát canh thêm gia vị kia mà khóc không ra nước mắt.

Vất vả lắm mới ăn cơm xong, cô đang thu dọn bát đĩa, chuông cửa vang lên.

Kỷ Vân Dục mở cửa ra, chỉ thấy một cô bé đứng ở cửa, nhìn anh, rất bất ngờ tròn tròn mắt, hỏi: "Anh là ai?"

Sắc mặt anh không hề thay đổi, hỏi: "Cô tìm ai?"

"Đây là nhà chị tôi, anh từ đâu xuất hiện vậy?" Người đến chính là Hàn Song, hỏi xong đột nhiên nhớ ra gì đó, bưng tỉnh đại ngộ: "Anh là ngài Trương chị tôi xem mắt lần trước phải không?"

Thấy người đàn ông nhú mày, cô kiên trì nỗ lực nói: "Chẳng lẽ là người trước nữa, giáo sư Đường? A, hay là không phải, vậy thì, trưởng khoa Lâm?" Sắc mặt đối phương càng lúc càng lạnh, Hàn Song lè lưỡi, từ bỏ giải đố, khom lưng nghiêng người lách qua bên cạnh anh chui vào trong phòng hô: "Chị, chị có đàn ông rồi cũng không nói cho ——"

Chữ "Em" còn chưa ra khỏi miệng đã bị cảnh tượng trước mặt làm kinh sợ, nuốt xuống.

Chỉ thấy trên ghế sofa, hai người đàn ông tùy ý ngồi, một người nhìn cô bằng đôi mắt đào hoa phong tình vô hạn, một người cắn táo thần nhiên liếc nhìn cô một cái. Trên tấm thảm trước TV, còn có một người đàn ông ngồi sòng đôi với Tiểu Hoàn, mắt không liếc ngang nhìn dọc chuyên tâm chơi game. Cộng thêm vị vừa mở cửa, trong một căn nhà nho nhỏ lại có bốn người đàn ông phong cách khác xa nhau, tướng mạo đẹp đẽ..... Bây giờ người chị không có tình duyên khác giới của mình lại có sức quyến rũ lớn như vậy, Hàn Song gần như sắp vui mừng mà khóc.

"Sao em lại đến đây?" Hàn Đan đeo tạp dề vạt nhỏ màu vàng nhạt, một

tay đầy bong bóng nước rửa bát ló đầu ra khỏi phòng bếp.

"Chị." Hàn Song đẩy ý cười nhào qua, ôm cổ cô, hạ thấp giọng: "Chị có đàn ông rồi lại không nói cho em gái ruột của chị! Vậy ai là mục tiêu của chị, lẽ nào chị ăn hết bốn người?"

Chỉ vền vẹn một không gian nhỏ như vậy, giọng nói thấp hơn cũng không thấy có hiệu quả bí mật bao nhiêu. Cô ngẩng đầu liếc thấy ánh mắt của bốn người đàn ông kia nhìn về bên này, hận không thể đào một cái lỗ chôn con bé này xuống. "Mục tiêu cái chết tiệt! Là hàng xóm."

"Hàng xóm?" Hàn Song cố gắng nhớ lại một chút, nói: "Hàng xóm của các chị không phải là một chú hơn năm mươi tuổi sao?"

"Đổi thành cái vị mở cửa cho em rồi, còn lại là bạn của anh ta."

"Cho nên, chị mời bạn của hàng xóm ăn cơm tiện thể quyến rũ hàng xóm?" Hàn Song không lúc nào không xâm nhập vào bối sự thật.

"Đi chết đi....."

"Vậy chính là mời hàng xóm ăn cơm tiện thể quyến rũ bạn anh ta?"

"Chị của em không cần quyến rũ đàn ông!"

"Chị, chị còn không gả đi được mẹ sẽ buồn chết mất."

"Không cần em nhắc nhở!"

"Chị thật sự không vừa ý? Nói muốn hạ thủ em sẽ ra tay giúp đỡ không hề chối từ."

"Em có thể cuốn xéo rồi." Huyết áp Hàn Đan đột ngột tăng nhanh.

"Em đến có chuyện chính đáng đấy." Hàn Song nói xong, lấy từ trong túi ra một tờ giấy: "Lão Phật Gia bảo em đưa cho chị, bảo chị tối ngày mai đi xem mắt. Bà còn bảo em đón Tiểu Hoàn về, nói chị chuẩn bị cho tốt, thực nữ một chút, còn tiếp tục mắc lỗi nữa sẽ đánh gãy chân chị."

"Chị không đi." Hàn Đan nhìn thời gian địa điểm nhân vật viết trên tờ giấy, buồn rầu.

"Chị tự nói với mẹ đi, em chỉ là người đưa tin thôi." Cô bé nhún vai, lấy một hộp kem từ trong tủ lạnh ra, cúi đầu vừa ăn vừa nói: "À đúng rồi, mẹ khỏi cảm rồi, sáng sớm hôm nay luyện kiếm nhanh nhẹn gấp trăm lần đấy, nếu như lần này chị làm hỏng không chừng mẹ sẽ thật sự động thủ."

"Lại Lại ngoan, sao em có thể thấy chết mà không cứu....." Cô kêu rên.

"Lại muốn bảo em làm thế thân?" Hàn Song liếc cô một cái: "Lão Phật Gia nói rồi, còn tiếp tục lộn xộn sẽ cắt phí sinh hoạt của em."

"Chị cho em!" Cô vỗ ngực.

"Thôi đi." Hàn Song suy nghĩ một chút, chợt cười híp mắt nói: "Nếu chị thật sự không muốn đi gặp, em có một cách."

"Thật sao?" Cô vui mừng quá đỗi: "Lại Lại, quả nhiên em là phúc tướng của chị."

Hàn Song phóng đại giọng kêu lên với phòng khách: "Này! Các anh ai có hứng thú với chị tôi, ngày mai theo chị ấy về nhà gặp ba mẹ!"

Một tia sấm sét đánh cho thất khiếu Hàn Đan bốc khói, gươm dao phay lên uy hiếp: "Em còn dám kêu thêm một chữ chị sẽ giải quyết em ngay tại chỗ!"

Sinh mệnh thật sự đáng quý, Hàn Song lè lưỡi.

"Mau chóng biến mất khỏi trước mặt chị!" Hạ lệnh đuổi khách.

"Tiểu Hoàn, chúng ta đi thôi." Người nào đó cực kỳ nghe lời, đi kéo Tiểu Hoàn.

"Con muốn ở chỗ dì Đan Đan." Thằng nhóc trắng mập lưu luyến không rời nhìn máy chơi game.

"Dì mang máy chơi game qua đó cho con. Ngoan." Thu thập linh kiện xong, Hàn Song mặt đầy đau khổ kêu lớn: "Sao lại nhiều thế này, một mình tôi sao có thể cầm....."

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi cũng nên đi rồi, chi bằng tôi thuận đường đưa hai người về." Lạc Tiêu đứng dậy, cười dịu dàng.

"A, vậy làm phiền anh rồi." Hàn Đan vội vàng nói cảm ơn.

Đi đến cửa, Tiểu Hoàn giống như không nỗ mà túm lấy ống quần Kỷ Vân Dục, lắc lắc.

"Sao thế?"

"Chú Kỷ có bạn gái chưa?" Thằng nhóc ngẩng mặt hỏi.

"Chưa có."

"Dì Đan Đan cũng chưa có bạn trai."

"Cho nên?" Trên mặt anh có một nét cười nhẹ.

"Bao giờ hai người kết hôn?" Thằng nhóc trắng mặt hỏi nghiêm túc.

"Tại sao bọn chú phải kết hôn?" Người đàn ông tiếp tục hỏi theo lời Tiểu Hoàn.

"Mẹ nói sau khi kết hôn sẽ có em trai, con muốn có em trai chơi với con."

"Hàn Song, mau ôm thằng nhóc không hiểu chuyện này ra nhanh một chút đi!" Mặt Hàn Đan đen lại đẩy người ra ngoài.

Kỷ Vân Dục mỉm cười liếc Hàn Đan mặt đỏ tai hồng một cái, nói với Huống Hoàn: "Thật ra không kết hôn cũng có thể có em trai."

Hàn Song rất không phúc hậu mà cười ra tiếng, Lạc Tiêu, Vệ Nam và

Diệp Kiều không hẹn mà cùng quay người lại, bả vai run run. Hàn Đan xách thừng nhóc trắng mập lên nhét vào lòng Hàn Song, nhanh nhẹn đóng cửa lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Kỷ, Vân, Dục!"

"Đọc tên anh tình cảm thế." Người đàn ông khoanh tay ung dung nhìn cô.

"Tiểu Hoàn mới mấy tuổi, anh cứ đầu độc nó như vậy, ngộ nhỡ sau này nó tam quan bất chính, quyến rũ phụ nữ khắp nơi như anh....." Cô làm nhảm, vừa ngẩng đầu lại phát hiện khuôn mặt người kia gần trong gang tấc, giật nảy mình.

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh quyến rũ phụ nữ?" Một tay Kỷ Vân Dục chống ở trên cửa, hơi cúi đầu, cố ý đè thấp giọng nói mang theo sự trầm thấp khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Hai má Hàn Đan ửng hồng, muốn cúi đầu chui ra từ bên cạnh anh, nhưng đối phương lại nhanh hơn cô một bước rướn người lên trước, cánh tay còn lại cũng vất lên cửa, chặn đường đi của cô.

Cô đứng thẳng đơ dán sát vào cánh cửa, trong lòng giống như có một con thỏ được đưa vào, thật sự không có cách nào bình tĩnh, cười cứng đơ nói: "Tôi chỉ thuận miệng nói....."

Anh khẽ cười một tiếng, kê mặt ở bên cổ cô, dịu giọng nói: "Nói rồi, phải chịu trách nhiệm."

Sáu chữ này giống như một câu thần chú, xen lẫn trong hơi thở người đàn ông quanh quẩn bên tai. Hàn Đan giống như bị điện giật kích thích hết lớp rung động nhỏ nhỏ này đến lớp rung động nhỏ nhỏ khác, từ đầu đến chân đi qua toàn thân. Cô quay đầu sang bên khác, tay chống ở trước ngực anh, cảnh cáo: "Anh còn như vậy tôi sẽ không khách sáo

nữa....."

Anh xùy nhẹ một tiếng: "Em muốn làm thế nào?"

Cô cắn răng một cái lập tức muốn nâng gối lên, người đàn ông trước mặt lại trực tiếp áp đến gần, bắt lấy hai tay cô đồng thời dùng đầu gối đẩy chân cô lại. Cong môi, hỏi với giọng điệu mang theo khiêu khích: "Chỉ thế này?"

Thình lình lại đến khoảng cách mập mờ thế này, tim Hàn Đan đập như trống dồn, đầu gối mỗi nhừ, dự đoán giây giụa cũng sẽ chỉ phí công phí sức, dứt khoát nghiêng răng hất cầm lên, trong lời nói có nụ cười: "Kỷ thiếu đang muốn quyến rũ tôi sao?"

Càng là lúc hoảng loạn càng phải bình tĩnh, trong kinh nghiệm trước đây của Hàn Đan, đối với gã đàn ông kiêu ngạo tự luyến này chỉ có thể dùng cách mặt dày, để anh ta cảm thấy không thú vị thì mới có thể buông tay.

Nhưng hôm nay, có chỗ nào đó xảy ra nhầm lẫn.

Ánh mắt của người đàn ông ngạo mạn này không có nửa phần dao động, chỉ yên lặng nhìn cô. Chăm chú, dịu dàng, tựa như vầng trăng treo trên biển lớn yên ả.

Bốn mắt nhìn nhau. Tròng mắt giống như đã mê muội, ánh mắt không thể chạy thoát nữa, đôi đồng tử màu hổ phách đó tựa như chiếc kén, bao bọc cái bóng của cô ở bên trong.

Mất hồn, đoạt phách, tránh không được, bỏ không xong. Từng lớp rồi lại từng lớp, đã làm mờ đường nét, từng chút rồi lại từng chút, đã khiến tim

loạn nhịp.

Môi, trong khoảnh khắc sắp chạm vào nhau, anh nghe thấy giọng nói mang theo run rẩy của cô.

"Kỷ Vân Dục....."

Nét mặt bối rối và giọng điệu hoảng sợ của cô khiến người đàn ông ngừng lại, mà ngay sau đó, anh rũ mắt, không chút do dự cúi đầu hôn xuống. Trần trọc lưu luyến trên bờ môi mềm mại, ngăn tiếng thở gấp gấp hoảng sợ, bất ngờ không kịp phòng ngự của cô ở trong miệng.

Nên cự tuyệt thôi.

Nên đẩy ra thôi.

Nên xấu hổ thôi.

Nhưng, tại sao lại mất hết sức lực, đánh mất tư duy, chỉ có thể đứng mà tim đập mạnh mẽ loạn nhịp như thế này, để mặc môi lưỡi của người đàn ông kia xâm nhập và dây dưa từng tắc một.

Hàn Đan run rẩy nhẹ nhẹ, chậm rãi khép mắt lại.

Nếu như lần này, tiếp tục mặc kệ như thế.....

Đáp lại không lưu loát, dùng tư thế bất chấp tất cả, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Động tác của người đàn ông ngừng lại, tiếp đó, làm nụ hôn đó sâu thêm giống như muốn dụi cô vào trong người.

Giữa hô hấp hỗn loạn, anh đã động tình, ngón tay xuyên qua mái tóc đỡ ở sau đầu cô. Sau đó lại mang theo một chút nhẫn nhịn chịu đựng, môi lưỡi hết sức uyển chuyển dịu dàng.

Hàn Đan chỉ mềm nhũn để mặc anh ôm, giống như sắp nghệt thở, trước mắt đột nhiên có vô số đóa hoa màu sắc diễm lệ nở rộ, kéo dài thành biển, thay đổi và xâm chiếm thế giới.

Nhiệt độ truyền tới từ người anh tựa như ánh nắng ngày hè, nướng cháy mỗi một tấc da thịt kề nhau. Khi cô sắp bị nhiệt độ đó hòa tan, Kỷ Vân Dục đột nhiên lùi về sau một bước buông cô ra.

Lồng ngực nóng rực rót đầy không khí, trống rỗng, có chút lạnh.

Cô yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt, cô không thể phân tích được trong biểu cảm phức tạp chợt hiện lên trên mặt anh lúc này có những thành phần nào, nhưng đã nhìn thấy vẻ hối hận rõ ràng.

Xấu hổ lặng lẽ lan tỏa, người giống như sa xuống vũng bùn không thể động đậy. Cảm giác chua xót tràn khắp lòng, nhưng đến khi vành mắt lại đè nén nhiều lần. Chỉ là một tuồng kịch, lên sân khấu rồi, nổi nhạc rồi, cho dù nhịp độ rối loạn cũng nên theo đến cùng.

Cô rũ mắt mà cười: "Kỹ thuật của Kỷ thiếu không tệ."

Anh ngăn người, cau mày.

"Trước đó không nói rõ, tiếp xúc thân mật sẽ sinh ra chi phí ngoài quy định, e rằng tôi phải tăng giá rồi."

"Hàn Đan!" Sắc mặt anh u ám, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như con thú bị chọc giận. "Em cho rằng đây là giao dịch?"

"Nếu không phải, vậy tính là gì?" Cô ngẩng đầu, vẫn cười như cũ, nhưng đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo. "Trong lúc động tình Kỷ thiếu đã tưởng lầm tôi là người tình của anh, hay là tôi chẳng biết xấu hổ ngã vào lòng nhận sự bố thí của anh?"

Nếu như đã đến tình cảnh này, thì cần gì đi truy cứu thêm nữa.

Cô dứt khoát đã phá thì phá luôn.

Vẻ giận dữ trên mặt Kỷ Vân Dục nhạt đi từng phần, đối mặt giây lát, để lại một câu "Tiền trong thẻ đó là tiền thuê của em", nói xong sập cửa ra ngoài.

Hàn Đan lẳng lặng tựa vào tường, nụ cười đó giống như dòng suối khô cạn, ngưng kết thành dáng hình thê lương.

Cô chưa từng hiểu anh, vẫn cố ý tự mình đa tình một hồi.

Chỉ đáng tiếc, đã dùng ở nhầm nơi rồi.

LINK Truyện:

Tối Chung Lưu Phóng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toi-chung-luu-phong-3646180.html>

LINK Chương này:

Chương 48

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toi-chung-luu->

[phong-3646180/chuong-51.html](#)